

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 22 Αὐγούστου 1883

Ἄριθ 3+140

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὰ χρώματα

ποῦ εἶναι σωριασμένα μπρὸς καὶ πίσω στὸ ὑπουργεῖο τῶν ἀνοικονομήτων οἰκονομικῶν, ἐμάθαμε μὲ μεγάλη χαρὰ μας πῶς τᾶχουν γιὰ καλωπισμὸ τῆς πρωτεύουσας, καὶ γιὰ νὰ περνοῦν οἱ ἀνθρώποι καὶ σκονταῦτουν καὶ λέν=Τύφλα στοὺς ὑπουργοὺς ποῦ γυρεύουν καθαριότης. Καλὴ ιδέα.

Κεῖ στὸ

γεφύρι τοῦ Νεκροταφείου εἶχε ἀνοιξοί, ὁ δῆμος χαντάκια γιὰ νὰ βάνη νερὸ σὲ μιὰ ξηρὴ βρύσι καὶ ἔρριξε καὶ τοὺς μολυβένιους σωλῆνας μολῆνας, ἐπειδὴ ὅμως βαρέθηκε νὰ σκεπάσῃ τὸ χαντάκι, πῆγαν μερικοὶ καλοθεληταὶ καὶ κλέψαν δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν μολυβένιο σωλῆνα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀλαφρώσουν ἀπὸ κάμποσο βᾶρος τὸν δῆμο. Ποιὸς φταίει, ὁ κλέφτης ἢ κείνος πᾶφινει τὴ σακκουλά του στὸ ἥλιο νὰ στεγνώσῃ καὶ τοῦ τῆ κλέφτου;

Οἱ κλησάριδες

τοῦ ἀγίου Γεωργίου πᾶν καὶ ρίχνουν τὰ νερά τῶν κόλυβιθρων ποῦ βαφτίζουν τὰ παιδιὰ μέσα στὸ περιβόλι καὶ τὰ πεζοδρόμια τῆς Ἀκαδημίας ποῦ ἔχουν μέσα καὶ τὸ ἅγιο μύρος καὶ περνοῦν καὶ κατοUROῦν ἀπὸ πάνω ζῶά τε καὶ ἀνθρώποι.

Τὸ βαγγέλιο λέει, νὰ μὴ ρίχνωμε τὰ ἅγια στὰ σκυλιὰ, ἀλλὰ μετὶ καθὼς καταντήσαμε θὰ βάνωμε μέσα καὶ στὸ δικοπότηρο τὰ σκυλιὰ.

Νὰ αὐτὰ βλέπει ὁ Θεὸς καὶ μᾶς ρίχνει ἀστροπελέκια, βροχαὶς χολέραις καὶ σεισμοὺς. Ἄν ἔχωμε θρησκεία κύρ Μητροπολίτη, νὰ πῆς πρώτα νὰ τὴν διατηρᾶτε σεῖς οἱ τραγογένιδες, ἢ δ' ἄλλοιως, πές μας το νὰ πᾶμε νὰ βαφτιστοῦμε γιαντινίδες νὰ ξεμπερδεύη. Στὸ διάολο.

Δὲν ξέρω

στὴ πίστη μου, τί Θεὸ λατρεύεις σὺ κύρ Κοσονάκε. Βρὲ ἀδερφέ, οἱ κλητήρες πᾶν νὰ ψοφήσουν ἀπὸ τὴν πείνα, κοντεύουν νὰ γίνουν ἀγριάνθρωποι καὶ νὰ φᾶν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Πρὲ θεοήλατε, μωρὲ τούρκο, δὲν ἔχεις καὶ σὺ λίγο ἔλεος καὶ

εὐσπλαχνία ἀπάνω σου; Κοντεύει νὰ τελειώσῃ ὁ μῆνας καὶ μιστὸ ἀκό, ἢ δὲν πῆραν οἱ ἀνθρώποι. Πῶς θὰ ζήσουν; Νοχοκλέφτες θὰ γίνουν ἢ θὰ συντροφέψουν μὲ τοὺς λωποδύτας; Καὶ ἔπειτα φωναῖεις, πῶς δὲν ἐκπληροῦν τὴν ὑπηρεσίαν τους μὲ ζῆλο. Πῶς νὰ τὴν ἐκπληρώσουν; Νηστικοί;

Βέβαια. Ἐχεῖς σὺ καὶ τρῶς καὶ πίνεις, καὶ γεμίζεις τὴν παραδερμένη σου καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους σκορδοκαίλα σ' ἐπίασε, καὶ ἔχεις καὶ δίκαιο, γιὰτὶ ὁ χορτάτος τοῦ νηστικοῦ τί τοῦ χρωστᾷ; Κλαίν', μωρὲ οἱ ἀνθρώποι καὶ κάνουν ἀμὰν γιὰ ψωμί, καὶ σένα δὲν ραίζεται ἡ καρδιά σου; Ἄχ!

Ποῦ νὰ σὲ δῶ νὰ νὰ κρέμεσαι καὶ μυίγες νὰ μαζώνης. καὶ τὰ σκυλιὰ νὰ σὲ τραβοῦν καὶ σὺ νὰ καμαρώνης.

Στὴ

Νέα Ἐφημερίς διάβασα κάτι λογαριασμοὺς ποῦ ἔκανε ἓνας γραμματιζούμενος μὲ τὴ τσέτουλα, καὶ βρῆκε, ὅτι ἀπὸ τὰ τρακόσα μπασταρδέλια ποῦ ρίξαν στὸ ὄργανοτροφεῖο τὸ νηπιακὸ, ὅτι γιὰ νὰ πεταχτοῦν τόσα παιδιὰ, πρέπει νὰ ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα τρεῖς χιλιάδες Μαγδαλινές καὶ ἕξ χιλιάδες ἱμισομαγδαλινές κρυφές, μ' ἄλλα λόγια κόντεψε νὰ κἀνῃ ὅλη τὴν Ἀθήνα ἓνα μεγάλο φανλοαχειοχανᾶ, καὶ ὅτι κάμμιὰ τίμια δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα. Καὶ ὅλο τὸ συμπέρασμα τὸ βρῆκε λέει μὲ τὴν σασιστικὴ τοῦ Μανσόλα.

Τέτοιοι λογαριασμοὶ καὶ συμπεράσματα, νὰ σᾶς πῶ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κατεβαίνουν ὄχι πλέον ἀπὸ κλούβια πετεινοκέφαλα, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ πρέπει νὰ βγῆκαν μὲ δῖπλωμα ἀπὸ τὸ Δεφνί.

Ἐγὼ θαρρῶ, πῶς τρακόσα παιδιὰ ἔκθετα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ γεννήσουν τρακόσαις γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔτσι, εἶναι ἄλλοιως, διότι κατὰ τὸν φιλόσοφο τῆς Νέας Ἐφημερίς, τρακόσα παιδιὰ τὰ γεννοῦν ἐνιὰ χιλιάδες γυναῖκες, ὥστε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν μπορεῖ ἄλλοιως νὰ ἦναι, παρὰ κάθε μιὰ γυναῖκα ἀπ' αὐταῖς τῆς ἐνιὰ χιλιάδες νὰ γέννησε καὶ ἀπὸ ἓνα κομματάκι παιδιοῦ, ἄλλη γιὰ μύτη, ἄλλη ἓνα ποδαράκι, ἄλλη ἓνα μάτι, μισὸ αὐτὴ καὶ ἓνα δακτυλάκι, καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κομματάκια σχηματίστηκαν τὰ τρακόσα παιδιὰ.

Τρέλα ποῦ μᾶς δαίρνει καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνομε. Ὡ ὑψιστε Θεέ, πῶς βροστᾷς τὰ κεραμμύδια ἀξεκάρφωτα καὶ δὲν πέφτουν, νὰ μᾶς πλακώσουν.

Ο Χριστός είπε, όποιος έχει δυό πουκάμισα άς βγάιν τόν ένα και άς τόν δώση στους φτωχούς, ένας λοιπόν φτωχός που έλυσε τόν πανταλόνι του και περιπότισε μισοζεβράκωτος, άφου μπαίωσε περιμένε να βγάιν κανέναν χριστιανό που να έχει δυό πανταλόνια και να τόν δώση τόν ένα να μπλωθή κι αυτός, άπελπίστηκε και άποφάσισε να έφραμίση μόνος του τά λόγια του Χριστού, έστω με τόν να έχει ξεχάσει τήν έντολή που λέει, μη κλέψης.

Έκει λοιπόν που περπατούσε στό δρόμο της Αθηνάς είδε άπόξω άπό ένα έμπορικό πολλά πανταλόνια κρεμασμένα και έτοιμα μάλιστα, έκέρηξε λοιπόν ό άνθρωπος να οικονομήση τή γδύμνια του κλέπτοντος ένα πανταλόνι. Εύτυχώς όμως έπειδή άγαπή ό Θεός τόν κλέπτη, αλλά άγαπή και τόν νοικοκύρη, τσάκωσε ό νοικοκύρης τόν νοικοκύρη μίας.

Τρέχει και βρίσκει μέσα σένα κερνετό τόν αριθμό 31 και 224, δηλαδή δυό κλητήρας που έπρεφάριζαν, και τούς φωνάζει να συλλήψουν τόν σουφοροπιό. Τόν έπιασαν; Πώς όχι. Τσάκωσαν τόν ειδιο έμπορα και τόν πήγαν φυλακή, διότι έπρόσβαλε τόν κλέπτη και τούς γάλασε και τήν ησυχία.

Ομορφο πάλι αυτό και καινούργιο αστυνομικό δίκαιο. Να μάς κλέπτουν οι κλέφτες, κι άντίς για τούς κλέφτες να χυφώνουν έμας τούς νοικοκυρέους.

Ταμάν λευτεριά. Άμ δέν μάς λέτε τούλάχιστο πώς οι κλέφτες είναι υπό τή προστασία της αστυνομίας να τόν ξέρωμε μπάρε μου να μη μιλούμε. Ούζω.

Πέντε

γιατροί καταγινόντιουσιν προχτές μέσα στην αστυνομία έξεταζόντες δέν ξέρω πόσαι ώραις τά κόκκαλα κείνα που βγάιναν άπό τόν φοβερό πηγάδι του Σκουζέ, τόν όποιο για να άδιάσουν καταγινότανε μια έδδομαδά ένα τάγμα τού μηχανικού.

Άλλος έλεγε πώς τά κόκκαλα κείνα ήτανε γουρουνιού, άλλος άγριας άρκουδας και άλλος μουλαριού, ως που έσυμφώνησαν πλέον και για να μη υπερσχύση ή γνώμη κανενού, είπαν πώς είναι γαδάρου, και έτσι μ' αυτή τή διαγνώσει τών πέντε γιατρών καθύσυχασε όλη ή Ελλάδα.

Άμ καυμένοι ντετόροι, δέν πιάνετε τά κεφάλια σας ν' ά

(3) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΣΗΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ήτο:

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Γ.

Τέτοιος ήτανε ό χαρχήτης τού Τρέ Κόμπου, τόν άς περιγράφωμε και τόν χαρχήτη τής γυναίκας του Φασούλας.

Ή κυρά Φασούλα ήτανε έβδομήντα χρονών και έλεγε πώς ήτανε νεώτερη άπό τόν εξήντα χρονών άνδρα της, ήγουν ότι φρινότανε νεώτερη.

Ήτανε κοντή και φαρδιά σαν μαούνα, αλλά καλής ψυχής γυνίκα. Κόνταζε πάντοτε τή κάρτα της και δέν έδινε μια πεγήτρα τί γινότανε με τήν κόρη της μπρός στα μάτια της.

Έβχαρε τά μαλλιά της με καρμπογιά, και άμα της μιλούσε τίποτα ό άντρας της, τού άπαντούσε:

— Σύν να κάνης τή δουλειά σου και να κυττάξης τή καράφλα σου, φύρανε τόν μαυλό σου και ξεθύμανε άπό τή καυτή σου. Λέτε πώς ή γυναίκες έχουν μακρυνά μαλλιά και λίγη γνώσι, αλλά είσαστε πολύ ληθασιμένοι διότι μια

νακαλύψετε άμέσως τί κεφάλι ήτανε κείνο που είχατε μπροστά σας και ζετάζετε.

Τίποτα, τίποτα, πολλή τρέλα μάς πλάκωσε και να φυλαγώμαστε.

Ξενοδόχο-

κάνεμα μας τόν λογαριασμό τί φάγαμε;

— Άμέσ! Τι φάγατε;

— Ένωιά ελληνίς εσθής, μισή ντομάτα σαλάτα, τρεις σπέρους σκόρδου, κατό δράμια κρασί, δέκα ψωμί και μια σαρδά τηγαניתή και μισοψημένη.

— Άμέσ. Τόν όλον έχετε, κύριοι, όρτά δραχμής και 45 λεπτά.

— Βρέ τί λές; Είσαι στα καλά σου;

— Μάλιστα, έτσι είναι, και σας πέρνω και φτείνά μάλιστα. Τά πλήρωσαν οι άνθρωποι σαν ακασμένοι και έφωγαν. Αυτή ή φτείνια, κύριοι, ύπάρχει εις τόν ξενοδοχείο τών Ολυμπίων, και όσοι δέν πιστεύετε και άγαπάτε, κοπιάστε και πηγάινετε να φάτε. Αυτή τήν δουλειά τήν πάθαν δυό αξιωματικοί, και μπρός και ύστερα άπ' αυτούς κύριος οίδη και πόσοι άλλοι.

Άμ καυμένοι δέν έχετε και λίγη συνείδησι άπάνω σας; Άμ αν ήναι να γδύνετε έτσι τόν κόσμο, πηγένετε να δηλωθήτε στην αστυνομία και πάρετε άδεια να μετέρχεστε έλευτερα τούς βαλαντιοτόμους. Και έπειτα φωνάζουμε πώς μάς γδύνουν οι λαποδύτες, άφου οι ξενοδόχοι σέ γδύνουν φανερά και άπκνιτούν να τούς πής και σπολάτ.

Άμ καυμένοι δέν έχετε και λίγη συνείδησι άπάνω σας; Άμ αν ήναι να γδύνετε έτσι τόν κόσμο, πηγένετε να δηλωθήτε στην αστυνομία και πάρετε άδεια να μετέρχεστε έλευτερα τούς βαλαντιοτόμους. Και έπειτα φωνάζουμε πώς μάς γδύνουν οι λαποδύτες, άφου οι ξενοδόχοι σέ γδύνουν φανερά και άπκνιτούν να τούς πής και σπολάτ.

Ω χάλια και καταντίας.

Νίκη, νίκη!

Ύστερα άπό όσα γράψαμε, ή εταιρία τού Ίσθμου τής Κορίνθος, λάου λάου και μονοκοπανιάς δια μιάς και σε μια μέρα έμάζωσε όλα τά παληόρχατά της κείνα που κυκλοφορούσε άντίς για μονέδα ελληνική.

Αυτός ό παληανθρωπικός θρίαμβος είναι ένας άπό τούς πιό μεγάλους που κατορθώσαμε ως τά τόρα, γιατί έλευτερώθηκαν τόσαι ψυχαις που ζεθεδόντο με τά ψευτόχρατα τής εταιρίας.

άλλη παροιμία λέει, ότι, είδες κούτρα χωρίς μαλλι, κεί ούχ έστι και μυαλό.

Αυτή ήτανε αρκετάσενα και έλεγε πάντοτε χτυπώντας τή τσίπη τού άντρα της, — Ποιός θα τά φάη αυτά; Κάμια φορά έκανε και λάθος και άντίς να χτυπήση τή τσίπη τού άντρα της, χτυπούσε άλλου, πάντοτε λέγοντας — Ποιός θα τά φάη αυτά.

Όταν ήρθε στην Αθήνα φορούσε μαγουλίκα και ρεπαντι, αλλά ύστερα άπό κάμποσαις μέραις φόρεσε καπελίνο με βέλο.

Άγόρασε και ριπίρδιον, όπως τόνεγε, και όμβρελίον, και μεσοφόρι κεντητό μάλλινο με κοκκινόπρασινα κλαδιά.

Αυτή πάλι είχε μεγάλας ιδέαις, να καλορίζη τή κόρη της και άδιόφορο για τόν μέλλον της. — Εγώ, έλεγε είμαι γρηά, δέν θέλω παρ άνα κομμάτι ψωμί να ζήσω, ή κόρη μου φτάνει να καλυπτή.

Τόρα άς περιγράψωμε και τή κόρη τού ώραιου τούτου άνδρογύνου τήν Μουσίτσα.

Αυτή θα ήτανε ως είκοσι χρονών, σε τέτοια δε ήλικία τήν έφεραν να τήν σπουδάσουν για να τήν κάνουν μεγάλη κυρία.

Ή νέα αυτή αν και ήτανε ανατολίτισσα, ήτο όμως ζυπνή, σπύρτοφωτιά μοναχή, τού δικόλου κάλτσα τέλος πάντων.

Όταν ήρθε στην Αθήνα είξερε καλά και διάβαζε είχε δε άναγνώσει όχι μόνον τά μυθιστορήματα τού Δουμα, αλλά και τού Βοκκαίου τόν Δεκαήμερο και τήν Πέππισα Ίωάννα.

Όστε ήτανε στα ένγκύλια μαθήματα ξεσκολισμένη, έδώ

Σ' αυτή τή περίστασι δέν μπορούμε παρ να ευχαρισώμε και κείνον άπό τούς κυβερνήτες μας που ένεργησε και συμάζωσε για λουριά τής κλεφτουργιάς. Έυγε μου λοιπόν και μένα και τών άλλωνόνε τίποτα.

Άπό

τό Τσικάγω τής Αμερίκας μου γράφει ένας κύριος Κ. Χασιώτης και ήσυχροφιά του, και παραπονιέται ότι οι άρχυφύλακες τών έδώ φυλακών, (φρατασθήτε, άπό τήν Αμερίκα, να φροντίζουν για τούς έδώ φυλακωμένους), δέν άφίνουν τούς πολιτάς να δίνουν στους φυλακωμένους λίγο κωνή ή κανένα παρ ά, ως καθώς και οι έπιστάτες.

Έπειδή αυτό τόν πράγμα, που τόν ζέρουν οι Έλληνες τής Αμερίκας εγώ δέν τόν ξέρω κι ά: βρίσκωμε μέσα στην μέση τής Αθήνας, θα ζετσωμε να μάθωμε, ξέρω όμως ότι γω, όταν πήγα δωρεαις διαφόρων πολιτών και τού Φρουράρχου τής φυλακιάς και στού Γεννηματά και στού Κόκλα τής έδεχτηκαν. Άλλά πέτοιον είκατε μείς οι Έλληνες; Όλο γκρνίνα, ως και τόν καλό αυτό στραβόν κι άνάποδο τόν βρίσκομε.

Ένας

μασκαράς άπό τήν Νέαν Υόρκη τής Αμερίκας, μου γράφει πώς σ' αυτή τή πολιτεία είναι δώδεκα τόν όλον Έλληνες και κοντεύουν να φάν τού άμερικανούς ζωντανούς; και με τάρουχά τους, μουστειλε δε ό θεομαχίτης και τόν γράμμα του απλήρωτο και μια μεγάλη σακκούλα μέσα χάρτινη, τήν όποια με συμβουλεύει να τή φυλάξω για να βάνω μέσα τά τάλλαρα που θα μου δώση όταν κάμια φορά έρθη.

Άιντε μωρέ κορδίνο και πάλι μου τήν επικήεις. Μασκαρογάιδαρε.

Κύρ Τρικούπη.

Άπό τή Βαρκελώνη ξέρω γώ πώς διάολο τήν λέν, να τέλος πάντων άπό μια πολιτεία τής Ισπανιόλας που είναι παράλιος, κεί κοντά στό Γιλ Βελτάρ, άδερφρ, άπό πάνω άπό κάτω δέν ξέρω, που πιάνουν τά καράβια όσα πάν κι έρχονται άπό τόν μεγάλο Όκεανόν, Αμερίκα, Ινδίαίς, Πόλου; βόρειους και νότιους, Αούστραλίας, Ιάβαις και λοιπόν νέον Κόσμο, φάξε τόν χάρτη να τήν εύρης, συ τά ξέρεις όλα και μια πολιτεία έμπορικώτατη τής Ισπανιόλας δέν θα ζέρης; θα σου

δε, δέν της άπόμεινε τίποτα άλλο να μάθη παρ ά λίγα ελληνικά, να παρλήρη τά γαλλικά, και τόν σπουδαίότερο τόν παιζέιν πιάνο.

Τά ελληνικά τά είχε ξεσκολίση κι αυτά, διότι είχε μάθει και τά περισώμενα και τά εις μί. Μόνον αριθμητική δέν θέλησε να μάθη, διότι έλεγε ούτε μοδίστορα είχε σκοπό να γίνη ούτε δασκάλα. Ως πρός τήν ραπτική, έλεγε, ότι τόν ράψιμο χαλά τά δάχτυλα. Πρώτο, διότι κάμια φορά ή βελώνα κεντά τά δάχτυλα και χαλά και τόν νύχι τού μεγάλου δάχτυλου τού ζερβιού χεριού που κρατά τόν πανί, καθώς έπίσης σχίζει ή κλωστή πολλάίς φοραις τόν μικρό δάχτυλο τού δεξιού χεριού που άνεβαίνει και κατεβαίνει κλωστή.

Ούτε τήν μηχανή δέν θέλησε να μάθη, γιατί είχε μάθει ότι τόν τράνταγμα πού κάνει ή μηχανή βλάρτει στα νεύρα τών γυναικών και τής φέρνει πολλάίς βλάβες; σ' όλο τόν νευρικό σύστημα.

Σπάνια έκανε στό κεφάλι της κότσο όταν ήτανε μέσα στό σπίτι της. Διότι είχε διαβάσει ότι οι κεκρύφαλοι, δηλαδή οι κότσοι, βλάρτουν στό κεφάλι και φέρνουν κεφαλόπονο, ένεκα τούτου άφινε τά μαλλιά της πάντοτε ζέπλεχα και τάδνε με μια ταινία, ήγουν κορδέλα, δίκην περ στέμματος κοράνας άρχιαίς ελληνικής.

Είχε και άλλο προτέρημα, δέν φορούσε ποτέ της μπούστο ήτες κορσές, και τούτο, γιατί πάλι είχε μάθη ότι οι γιατροί, συμβουλεύουν ν' άφίνουν ή γυναικες τόν στήθος τους έλευ-

τήν έλεγα γω, αλλά έχω τά γραμματα τών έπιστολών μέσα στην φυλακή ακόμα άφισμένα. Αί λοιπόν άπ' αυτή τή πολιτεία άπό μέσα άπό τά καράβια τά ελληνικά μου γράφουν πληρώματα και καπετάνιοι, να σέ παρακαλέσω, έπειδή και πιάνουν τόν πλοία ελληνικά, να τούς στείλης ένα πρόξενο Έλληνα, να έχουν κι αυτοί μια υπερασπίσι, γιατί αυτοί οι Ισπανιόλιδες τούς καταριμάζου έστω με τόν να τούς βρίσκουν άπροστάτετους.

Άντι; να μάς στείλης τόν Σκουλούδη σου πρέσβη στό Μανδρίτη για να περιδιαβή τής παγώνδας και χαύτη μυίγες, να που έπρεπε να στείλης πρόξενο να βρίσκειται και σε λίγη δουλειά.

Στείλε λοιπόν κανένα, και κοντά στην υπηρεσία που θα προσφέρης στούς καυτάς Έλληνες, θα εξοικονομήσης και κανένα χαραιομά σου ρουφετή.

Έχουν

και οι Συριανοί τούς θεοπαλάβους τών, τούς Κομπάριδες τούς, τούς Κότε ντε Καστρος και τούς προίχητας Αθερινοπούλους τούς, κι αυτούς τούς αντιπροσωπεύει ό συνάχτης τού Χάους Γ. Μεταξάς, ό όποιός να τί γράφει σ' ένα παράρτημα τού έτακτο.

«Χαίρετε Συμπολίται».

«Εγώ ό Μεταξάς ό γνωστός πγκόσμιος, δημοσιογράφος, ό περιηγητής όλόκληρον τήν ύψηλον, Άγγλίαν, Γαλλίαν, Ιταλίαν, Ισπανίαν και λοιπά μέρη γνωστά και άγνωστα. Μετ' όλίγων λοιπόν έγώ ό Γεώρ. Μεταξάς, θα φύγω με τόν Χάους μου έπειδή δέν θέλω να βλέπω αυτάς τας παρανομίας και τήν άθλιότητα τής πατρίδος μου».

«Θά υπάγω εις τά Παρίσια να μάθω τήν ιατρικήν, θαλανα γίνω μέγας και έξοχος Ασκληπιάδης και θα παύσω άπό τού να ήμαι δημοσιογράφος, θα επιστρέψω δε ύστερα να διορθώσω τόν τόπον και διδάξω αυτόν τόν λαόν. Ναί. Εγώ ό Μεταξάς θα διορθώσω όλα τά κακά τού τόπου κτλ.»

Πιστεύετε δε σεις ποτέ, ότι αυτόν τόν Μεταξά μου τόν έστειλαν οι Συριανοί πεσέσι και ξεπιτήδες για να μου παραδώση ό ίδιος τόν Χάους σου και να γνωριστούμε; Σής τόν στέλνω πίσω Συριανοί, και χτυπάτέ τον στό κεφάλι σας ως που να τόν κάνετε στοκοφύσι, όσαις δε σπουγκαριάς τού δόσατε χαλάλι να σας γένουν.

τερο, διότι ό κορσές βλάρτει τόν στήθος και τόν κάνει να γίνεταί χαλαρό, γερομπούλα δηλαδή, και τούτο είναι άπόδειξις άπό τής παρθένας τής χωριάτισσε, ή όποιαίς έστω με τόν να έχουν τά στήθη τους έλευτερα, τά έχουν ύλαις σαν πέτρες.

Ούτε τή μήση της δέν έσφιγγε, διότι είχε διαβάσει δέν ξέρω ποι ή ιατρικό σύγγραμμα που λέει, ότι όσαις γυναίκες σφιγκουν τής μέσας τους γίνονται όχι μόνον καχεκτικές, αλλά και στο γκάστρωμα ύποφέρουν και κάνουν παιδια σαν ψωφήμια

Στηβάλια φορούσε πάντοτε με χαμηλά τακούνια, για να άποφεύγη τά ξεγλυστρήματα, άπό τά όποια ή θζβγαζε ή θζσπαζε τόν ποδάρι της.

Στά παπούτσα ήτανε άγγλίδα, τά φορούσε άρελέστατα.

Άπό πάνω άπό τόν σάκκο της έδενε πάντοτε μια άσπρη ποδιά, καθαρώτατη, για δυό λόγους, και για να φαινεταί εργατική και για να σχηματίζεται και πέφτη όζω τόν στήθος, τόν όποιον είναι άληθινά ότι τόν είχε πολυ άναπτυγμένο και δέν είχε ανάγκη άπό πρόσθετα πράγματα.

Μέσα στό σπίτι της και όζω τά φουστάνια της τά φορούσε πάντοτε μακρυνά και φορούσε τής παντόφλες της με τή φτέρνα, διότι θεωρούσε, να τόν πούμε έτσι ξεστερα, πουτανίστικο σκέρτσο, τόν να σούρη ή γυναίκα τή παντόφλα της και σηκώνη τόν φουστάνι της άπό πίσω, τάχα για να μη τόν πατήση και τούτο για να δείξηνη τή γάμπα της και τήν άσπρη της κάρσα.

Σάματις νά μή μᾶς φτάνουν τόσο τρελοί δικοί μας πού-
χουμε μόνο μᾶς στέλνουν και πεσκέσια ἄλλους. Ἄστε μας, ἄ-
δερφοί Συριανοί στα χάλια μας.

Κυτάζουν ἀπὸ τὸ βαπόρι τῆς Σίρας τὸ βεντό.

Κιρία, εἶδα πῶς τοικιάζεται ἕνα δωμάτιο, μοῦ τὸ τοικιάζετε μέ, α-
— Ὅχι, θὰ βάνω τὸ σκυλάκι μου.

Πουλοῦντι

κουδοῦνια ἤλεκτρικά, σύρματα, κουμπιά κοὶ ὅλα τὰ χρῆσιμα γιὰ τηλεγρά-
φους σητηῶν. Ὅποιος θέλει λοιπὸν ἀπὰ τέτοια πράγματα ἄς ἔρθῃ ἐπὶ
τυπογραφεῖο τοῦ Τρίμη.

Ἐπίσης πουλοῦνται και καριδένια πράγματα γιὰ ἐμπορικὰ καταστήματα
και πάλι ἡ πληροφωρία δίνονται ἐπὶ ἴδιον τυπογραφεῖο. Τρίξτε πρὶν ἐπὶ
χάσετε.

Πρὸς

τὸν Tu. Dionanīs διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀνατολῆς, στα Παρίσια,
δρόμο écoles νοῦμερο 33. Ἐρὲ ἀδερφε συνδρομητῆ και ἀγαπητέ, ἐγὼ τὸν
«Παληάνθρωπο» σοῦ τὸν στέλνω τογτικᾶ, ἂν δὲ τὸν τρῶν ἐπὶ δρόμο οἱ
ποντικοὶ ἐγὼ τί σοῦ φταίω; Θυρεῶ ὅμως πῶς σοῦ τὸν κλέπτουν ἀπὸ μέσα
ἀπὸ τὸ κατᾶστημά σοῦ και παραπονίεσαι μὲ μένα.

Τώρα τί νὰ σοῦ κάνω, ξέρω κ' ἐγώ;

Αὐτὸ εἰ μασκαρογαλλοὶ οἱ ταχυδρόμοι θὰ σοῦ τὰ κάνουν ὅλα. Τὰ ἴδια
μοῦ γράφει και ὁ πρόεδρος τοῦ ἀκυρωτικῶ δικαστηρίου τῶν Πορισίων, ὅτι
κα' αὐτὸς δὲν λαβαίνει τὸν «Παληάνθρωπο», ἂν και πλήρωσε (τὸ βέβαιο
ὅμως εἶναι πῶς αὐτοῦ δὲν τὸν στέλνω γιατί δὲν μπορῶ, νὰ βγ νω τὴν
ἐντρέσα του), και μὲ βρίζει μάλιστα, ὅτι εἶμαι σωστὸς «Παληάνθρωπος».
Τί νὰ τοῦ κάνω πού δὲν εἶναι ἐδῶ, και νὰ τοῦ ἔθαξα νὰ τοῦ σκάρωνε ὁ
Κουμπάρης μιὰ καταμήνουσι, νὰ μάθῃ πῶς βάζει τ ὅς ἀνθρώπους παληαν-
θρώπους μιὰ φορᾶ. Λοιπὸν ὁ,ε βουάρ ἀντί.

Ναί εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἄφινε λίγο ξετραχηλισμένο μπρο-

Ἡ Μουσίτσα.

Τώρα πού θὰ μετακομιστοῦν τ' ἀφετικὰ σοῦ, ἔρχεσαι νὰ σε
μετακομίσω κ' ἐγώ;

στα τὸ πουκαμισάκι της και τὸ σακκάκι της, ἀλλὰ τοῦτο
τῶκανε ἴσα ἴσα γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ ἄσπρο της και μπαμπακούλῶ
της στήθος, ἔπειτα τῶρριχνε και στήν ἀμέλεια.

Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι, ὅτι εἶχε νοστιμό-
μουτρα, ἦτανε νοστιμοκόριτσο, και εἶχε ἕνα τρόπο γλυκὸ, πού
ζαχάρωνε κάνεις και μὲ τὸ λόγο της μόνο.

Τὸν πατέρα της και τὴ μάνα της τοὺς εἶχε βάνει κάτω,
ὅταν μιλοῦσε αὐτὴ σάπεναν ἐκεῖνοι και ἀνοιγαν τὸ στόμα
τους και τὴν θαύμαζαν.

Τὴν εἶχαν μὴ στάξῃ και μὴ βρέξῃ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε πῶς δὲν ἦτανε ὅσο
πονηρὸ τόσο και φρόνιμο κορίτσι.

Και στ' ἄλλα φύλλα θὰ δῆτε τί ἀνδραγαθήματα ἔκανε: